

Anonimizirana različica

Prevod

C-522/21 – 1

Zadeva C-522/21

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

24. avgust 2021

Predložitveno sodišče:

Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

18. avgust 2021

Tožena stranka in pritožnik:

MS

Tožeča stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku:

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH

[...] (ni prevedeno)

**Pfälzisches Oberlandesgericht
Zweibrücken (višje deželno sodišče zvezne dežele Porenje-Pfalz v
Zweibrücknu, Nemčija)**

Sklep

v sporu

MS, [...] (ni prevedeno) Thür

– tožena stranka in pritožnik –

[...] (ni prevedeno)

proti

Saatgut Treuhandverwaltungs GmbH, [...] (ni prevedeno) Bonn

– tožeča stranka in nasprotna stranka v pritožbenem postopku –

[...] (ni prevedeno)

zaradi odškodnine na podlagi kršitve žlahtniteljske pravice

je četrti civilni senat Pfälzisches Oberlandesgericht Zweibrücken (višje deželno sodišče zvezne dežele Porenje-Pfalz v Zweibrücknu) [...] (ni prevedeno) (sestava senata) 18. avgusta 2021

sklenil:

I. Postopek se prekine.

II. Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267, prvi odstavek, točka (b), in drugi odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije predloži to vprašanje:

Ali je člen 18(2) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 o izvajanju pravil o kmetijski izjemi, predvideni v členu 14(3) Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti, v obsegu, v katerem je pod pogoji tega člena mogoče zahtevati minimalno odškodnino v višini štirikratne licenčnine, združljiv z Uredbo Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti („temeljna uredba“), zlasti njenim členom 94(2), prvi stavek?

Obrazložitev:

I.

Predmet spora med strankama je v obsegu, v katerem je na drugi stopnji še pomemben, odškodnina zaradi nedovoljene saditve na podlagi zakonodaje o žlahtniteljskih pravicah v Skupnosti.

Tožeča stranka je organizacija imetnikov žlahtniteljskih pravic, ustanovljena v obliki družbe z omejeno odgovornostjo; imetniki žlahtniteljskih pravic so jo pooblastili za varovanje njihovih pravic do zaščite, zlasti za uveljavljanje pravic do podatkov in plačila v svojem imenu.

Tožena stranka je kmet, zoper katerega je tožeča stranka na prvi stopnji vložila tožbo, med drugim zaradi predložitve podatkov o njegovi saditvi ozimnega ječmena sorte „KWS Meridian“, ki je zavarovana na podlagi prava Skupnosti. Tožena stranka je v postopku prvič predložila podatke o obsegu priprave zgoraj navedenega semena v preteklih letih:

- tržno leto 2012/2013 24,50 deciton (dt = 100 kg);
- tržno leto 2013/2014 26,00 dt;

- tržno leto 2014/2015 34,00 dt;
- tržno leto 2015/2016 45,40 dt.

Potem ko je tožena stranka nato plačala enkratno običajno licenčnino (licenčnina C = 11,95 EUR na dt) v višini 537,75 EUR (11,95 EUR x 45 dt), ki bi jo bilo treba plačati za licenčno pridelavo (glej sodbo Sodišča z dne 9. junija 2016, C-481/14, Hansson/Jungpflanzen Grünwald GmbH, [...]) (ni prevedeno) (sklic v nacionalni literaturi) [ECLI:EU:C:2016:419]) in plačilo katere se je za tržno leto 2015/2016 na podlagi člena 94(1) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 s tožbo zahtevalo kot odškodnina (primerno nadomestilo), je tožeča stranka z dopisom odvetnika z dne 26. novembra 2019 na podlagi člena 94(2) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 v povezavi s členom 18(2) (izvedbene) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 zahtevala plačilo nadaljnje odškodnine v višini 2151 EUR (štirikratna pavšalna licenčnina za tržni leti 2013/2014 in 2014/2015, vsakič ob upoštevanju naknadno plačane enkratne licenčnine v višini 310,70 EUR in 406,30 EUR = 932,10 EUR in 1218,90 EUR) in v višini 1613,25 EUR (štirikratna pavšalna licenčnina za tržno leto 2015/2016, ob upoštevanju enkratne licenčnine).

Tožena stranka je na prvi stopnji ugovarjala upravičenosti tega zahtevka za nadaljnje plačilo.

Zastopala je stališče, da je bila s plačilom enkratne licenčnine namesto pristojbine za nadaljnjo setev (člen 5(5) (izvedbene) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 v povezavi z (izvedbeno) Uredbo Komisije (ES) št. 2605/98 z dne 3. decembra 1998) škoda, ki je zaradi njenega nedovoljenega ravnanja nastala pri imetniku žlahtniteljske pravice, zadostno nadomeščena. Dodatna pavšalno določena „kaznovalna odškodnina“ naj ne bi bila združljiva s sodno prakso Sodišča.

Landgericht Kaiserslautern (deželno sodišče v Kaiserslauternu, Nemčija) je [...] (ni prevedeno) (sestava senata) s končno sodbo z dne 4. decembra 2020 nazadnje postavljenim tožbenim zahtevkom, z izjemo zneska v višini 0,25 EUR, ugodilo. V sodbi je prisoditev nadaljnje odškodnine obrazložilo z jasnim besedilom člena 18(2) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995.

Tožena stranka je zoper to sodbo vložila pritožbo, ki ji z vidika postopkovnih predpisov ni mogoče ugovarjati, s katero vztraja pri cilju zavrnitve vtoževanih pavšalno določenih zneskov odškodnine skupaj z obrestmi.

Tožena stranka zastopa stališče, da člen 18(2) izvedbene Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 ni združljiv z določbami člena 94(2) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 in da ga mora Sodišče Evropske unije zato razglasiti za neveljavnega. Člena 94(2) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 naj se namreč ne bi smelo razumeti tako, da dopušča, da se v korist imetnika žlahtniteljske pravice določi pavšalna kaznovalna odškodnina, v tem primeru v obliki štirikratne licenčnine. Višina

odškodnine, ki jo je treba plačati na podlagi člena 94(2), prvi stavek, temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994, naj bi morala namreč čim bolj natančno ustrezati škodi, ki je imetniku žlahtniteljske pravice dejansko in zagotovo nastala zaradi kršitve.

Tožeča stranka, nasprotno, zagovarja odločitev Landgericht (deželno sodišče), za katero meni, da je pravilna.

Njeno pravno stališče je, da člen 18(2) (izvedbene) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 ni v nasprotju z določbami člena 94(2) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 in da je ta določba tudi skladna s sodno prakso Sodišča Evropske unije. Določitev pavšalne minimalne škode v višini štirikratne licenčnine za pridelavo semenskega materiala zavarovane sorte naj bi glede na to, da je pogojena z večkratno naklepno nedovoljeno kršitvijo pravic imetnika žlahtniteljske pravice, pomenila potrebno in razumno ravnotežje interesov.

II.

Senat je prekinil postopek, v katerem odloča o pritožbi, in Sodišču Evropske unije v skladu s členom 267, prvi odstavek, točka (b), in drugi odstavek, PDEU v predhodno odločanje predložil vprašanje, navedeno v izreku sklepa pod točko II.

V skladu s pravno presojo pritožbenega sodišča je odločitev o pritožbi tožene stranke odvisna izključno od tega, ali je člen 18(2) (izvedbene) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 veljaven.

To, da je Komisija v njem določila pavšalno minimalno škodo v višini štirikratne licenčnine, bi bilo lahko v nasprotju z bistvenimi načeli člena 94(2), prvi stavek, temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 in zato nično.

To je mogoče argumentirati s tem, da je že člen 94(1) temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 namenjen nadomestilu koristi kršitelja (kmet brez posebne pravice v smislu člena 14 te uredbe), ki je enako znesku v višini enkratne licenčnine (primerno nadomestilo). V tem okviru bi bilo morda treba člen 94(2), prvi stavek, temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 razlagati tako, da bi moral imeti imetnik žlahtniteljske pravice v primeru naklepne kršitve ali kršitve iz malomarnosti pravico do nadomestila vsake nadaljnje škode (le), če lahko to škodo konkretno izkaže.

Predložitveno sodišče zastopa stališče, da dosedanja sodna praksa Sodišča Evropske unije kaže na to, da normativna pavšalna določitev minimalne škode – v nasprotju z ureditvijo iz člena 18(2) (izvedbene) Uredbe Komisije (ES) št. 1768/95 z dne 24. julija 1995 – ni združljiva s členom 94(2), prvi stavek, temeljne Uredbe Sveta (ES) št. 2100/94 z dne 27. julija 1994 (glej sodbi Sodišča z dne 9. junija 2016, C-481/14, Hansson/Jun[g]pflanzen Grünwald GmbH, [...] (ni prevedeno) (sklic v nacionalni literaturi) [ECLI:EU:C:2016:419], točke od 32

do 34, in z dne 5. julija 2012, C-509/10, Saatgut/Geistbeck, [...] (ni prevedeno) (sklic v nacionalni literaturi) [ECLI:EU:C:2012:416], točka 39).

Zato se postavlja vprašanje, navedeno pod točko II izreka sklepa, odgovor na katero je v pristojnosti Sodišča Evropske unije. Izvedbena uredba, sprejeta na podlagi pooblastila iz temeljne uredbe, namreč ne sme odstopati od določb te uredbe, iz katere izhaja, in jo je treba v primeru ustreznega ugovora razglasiti za neveljavno (glej sodbo Sodišča Evropske unije z dne 2. marca 1999, C-179/97, Kraljevina Španija/Komisija Evropskih skupnosti [ECLI:EU:C:1999:109]).

[...] (ni prevedeno)

(podpisi in overitev)

DELOVNI DOKUMENT